

1350.

За него казваха, че е нечестен,
Че част е от престъпната игра,
Че със мошеничества е известен...
Народът го обикна и избра.

Остана си със среден пръст в устата
Морализаторското малцинство
И жално заоплаква си съдбата
И заблуденото си общество.

Съперниците никак не разбраха,
Че в днешните абсурдни времена
Почтенността е гълъбица плаха
И във това е нейната вина.

А президентът гордо я погледна
И укротения народ възседна.

1351.

Размяната на ласки и безумия
Между властта и простия народ
Отдавна свързана с големи суми е
И тях народът плаща цял живот.

Защо не съществуват бедни властници,
А до един те тънат във разкош
И делниците ни за тях са празници? -
За недоволниците – вечна нощ.

Робията е плод на култивиране
И се постига със усилен труд,
За да роди взаимното разбиране
Без бунтове, въстания и смут.

Това едни наричат мракобесие,
А други устойчиво равновесие.

1352.

Смъртта нарече лекаря приятел,
Доставчик на добра суровина
И с попа заедно съосновател
На центрове из цялата страна.

Но напоследък тя бе много бледна,
С болнав бе изглед нейното лице...
Той професионално я погледна
И ѝ предписа капки за сърце.

От тези капки мигом тя припадна –
Получи анафилактичен шок,
И институцията душевадна
Потъна тутакси във сън дълбок.

Оказа се, че за известно време
Тя не успя нито човек да вземе.

1353.

В бандитокрацията той бе пръв,
Бе грабил и проливал много кръв

И точно затова напук на злото
Бе уважаван член на обществото.

Любител бе на ценности отвред
Или накратко казано естет,

Дори с предметите си най-любими
Музей си основа на свое име.

Със президент, с министри бе на “ти”,
Пари за дружбата им не спести,

От Господ смяташе се за помазан,
Накрая пак от Него бе наказан:

Обесиха го с другите мъже,
Но него със копринено въже.

1354.

Кръстоската на Бога със Човека,
Известна ни под името Исус,
Живее вече двайсетина века
Като основа на свещен съюз.

Човек участва в него със труда си,
А Бог със своя слънчев благослов
За щастие на вярващите маси
Във царството на вечната любов.

Разрухата, войните, Холокоста,
Приписват се на Дявола рогат
И според тази сметка доста проста
Той има разрешително за ад.

Така Добро и Зло са разделени
И посещават хората на смени.

1355.

Изкуството – затворът без стени,
Приема със присъди до живот,
Там хора до дълбоки старини
Търпят със радост тежкия хомот.

Творецът пред Изкуството е сам,
Прегърнал непосилната мечта
Затвора да пресътвори във храм,
Изпълнен с непреходна красота.

От собственото щастие краде,
С което никак сам не е богат,
На други хора за да го даде
И да остане често непризнат.

А щом признаят неговия труд,
Го назначават на властта за шут.

1356.

Наистина е преголямо щастие,
Че имаме за Господ полиглот
И че е със космично пълновластие
Да разговаря с всеки свой народ.

Не се нуждае той от преводачите
Молитвите завчас да разбере
И после да разпредели задачите,
Та работите да вървят добре.

И безсловесния език на птиците
До съвършенство го е усвоил,
Но звучния жаргон на политиците
За него труден винаги е бил.

Това е нещо, поради което
Неуправляеми са от Небето.

1357.

*Над 5000 банкови служители са получили през 2010
по \$ 1000000 допълнително възнаграждение.*

Самоограбването чрез пестене
Изостря болката от бедността,
Но все пак хората са убедени,
Че добродетел е спестовността.

Зле въщи е да си държиш парите,
Че някой може да те окраде,
Докато при bankerите от Сити
Гаранции властта ще ти даде.

Расте безспир bankerското богатство,
А беззаконието е закон
Във името на кръвопийно братство
Под гръмотевичния небосклон.

Под него твърдо аз уверен съм
Един ден тях ще ги удари гръм.

1358.

“Българският чадър” е тайно оръжие, изстрелващо платинено милиметрово топче, пълно със смъртоносна отрова.

Интересувал съм се многократно
Кого обслужва техниката днес
И след проучване многообхватно
Открих, че злото е навред с превес.

Диктаторът замисля подло дело,
Преструвайки се външно на добър,
Но всъщност непрестанно е начело
Във групата с отровния чадър.

Тук техниката чрез престъпни мрежи
Достига съвършени висини
И нова територия бележи,
Напредъкът където ще кълни.

А робството, модерно или не,
Държи народите на колене.

1359.

Защо ли бунтове все още има
Щом всички са удавени във кръв?
Коя е тази сила несломима
Овцата да възправя срещу лъв?

Тя кара хора със цветущо здраве
Срещу смъртта със песни да вървят,
Макар народът да ги изоставя
И пет пари не дава, че ще мрат.

Кръвта на нищо няма да ги учи
Освен да я проливат пак и пак,
А злобата от нея обич суче
В приятел да превърне всеки враг.

Това твърдят свещениците смело,
Но не така нещата са на дело.

1360.

*В Северна Корея и някои други страни
диктатурата е наследствена.*

Наследствените днешни диктатури –
Безкраен срам за съвременността,
Подобно на миязмени мехури
Лицето загрозяват на света.

А масите до болка опростели,
Обречени на страх и вечен глад,
Молитвено челата са навели
В очакване на божа благодат.

Баща на син тоягата предава,
Като върховен господарски знак
И робството във робската държава
За миг поспира, за да почне пак.

Народи цели страдат без надежда
И даже Дявола не ги поглежда.

1361.

Нали отделният човек пропада
Ако пилее своите пари
За някаква съмнителна наслада
И няма кой да заповяда “Спри!” ?

Ако човечеството разпилява
Спечеленото с тежък честен труд
За зрелища и за безсрамна слава,
То също е заплашено с банкрут.

За спортните звезди, естради, мода,
Се харчат милиардите безброй,
Който се заплащат от народа –
С това купува бедността си той.

Банкерите с големите кореми
Допълват непосилното му бреме.

1362.

*От любов сърцето ми прави
лангър-лангър като газена тенекия.
(Пример за свободен стих).*

Поетите обичат свободата
И най-напред освободиха римата,
Макар че бе с история богата
И дълго време бе неоспорима тя.

А ритъмът премахнат беше също,
Измъчвал доста всяко поколение,
Та чувството свободно и могъщо
Се шири без квартирно притеснение.

Сега словата нижат се удобно,
Като мънистата във броеницата
И авторът, на господар подобно,
Качен е на Пегас във колесницата.

Но там за жалост среща се с угрозата
Да бъде трудно различим от прозата.

1363.

*During the war I enjoyed the opportunity of
killing people. Norton Haldane.*

Дори и най-модерната война
Се води на смъртта по правилата:
Убий врага на своята страна,
Спасявай тялото си, не душата!

Врагът използва същия закон –
И той е принуждаван да убива,
А хриповете от предсмъртен стон
Са музика, която го упива.

Мирът обвит е във бодлива тел,
А споменаването му – измяна,
Която се наказва със разстрел
Във името на правда неразбрана.

Позорът и грехът от кръв пролята
Се скриват под цвета на знамената.

1364.

*Личността на войника се умножава по
500 в редиците на полка. Бенито Мусолини.*

Поединично сякаш са добри,
Но почнат ли под строй да маршируват,
Забравят, че човеци са дори
И със мощта си страшна се прочуват.

Убийството е занаят за тях,
А те самите – психоинвалиди,
Заченати във кръв, и срам, и грях,
Като египетските пирамиди.

Под параграфа “неизбежно зло”
Войните оцветяват вековете,
Убийците с военно облекло
Печелят ордени и еполети.

А жертвите от всичките войни
Са статистически величини.

1365.

Културните дейци катастрофираха
В голям презокеански параход,
По времето когато дебатираха
Съдбата на неукия народ.

На остров без човешки обитатели
Изхвърли ги огромната вълна
И там приятели и неприятели
Отчаяно затърсиха храна.

След пагубното корабокрушение
Не се спасиха нито стар, ни млад,
А според лекарското заключение
Загинали са всичките от глад.

С духовност не един от тях се слави,
Но те не знаеха как хляб се прави.

1366.

Простаци да купуваш от чужбина,
Когато имаш купища в запас,
Това изглежда глупост за мнозина
И между тях сме ние двама с Вас.

Присъдиха му титлата магистър
И го издигнаха на важен пост –
Да бъде на културата министър,
Щом се докажа, че е много прост.

В плътта на нашата духовна нива
Той толкова дълбоко заора,
Че я превърна във пустиня сива
И тръните отвсякъде събра.

А времето ни е обезкултурено
С това говедо, за министър турено.

1367.

В езика ни отсъства “барикада”,
Но има робство даже за износ,
Народът ни привикнал е да страда,
Нещастieto му е чакан гост.

Със робство облепен е календара,
Не със години, но със векове,
А робството превърнахме във вяра,
Която към покорство ни зове.

Живота с оцеляване сменихме,
Това отдалечи от нас смъртта
И всички унижения платихме
Със златната валута на честта.

Сега народът смело продължава
И в демокрация да оцелява.

1368.

*Some real fraction of what I write must
inevitably be wrong. R. Trivers, "Folly of Fools".*

Започне ли война между тирани,
Те като два близнака си приличат:
От Господ за победа са призвани
И двамата войските ги обичат.

Единият накрая побеждава
И влиза при светците на Небето,
Обкичен със общонародна слава,
А другият се готви за въжето.

Международен съд ще го осъди
По обвинения безспорно верни,
И споменът за него ще пребъде
С делата му – от черните по-черни.

Но всичко казано от обвинителя
Важи еднакво и за победителя.

1369.

Как Навикът ни Разума надвива! –
Спортистите наричаме по име,
Макар че те са част от колектива,
А учените са неназовими.

“Ваксини?” – “Учени са ги създали.”
(А Дженър е известен на малцина)
Дори когато някой ще ги хвали,
Остават имената им мърцина.

Изобретателят напред ни тласка,
Погребан сам във неизвестността си,
Без рядката скъперническа ласка
И благослов на трудовите маси.

Очите им възторжени и зорки
Са взряни във борци и стриптизьорки.

1370.

Проф. Кушлев е подсъдим за финансови злоупотреби, но едва ли ще бъде осъден.

Кръгът на професурите нараства
И бързо със престъпността се сраства,

За да откликне смело на задачите,
Поставени пред касоразбивачите.

За разлика от учените братства
При тях не съществуват плагиатства...

Залагат не на устните умения,
А на практическите упражнения,

Уреждани в родината ни свята
От най-изтъкнатите в занаята.

Те имат според нашето пресмятане
Заплати най-високи във страната ни,

Които им са сигурна опора
Да не попадат често във затвора.

1371.

Присаждане на вяра е явление,
Издъно преобръщащо душата,
Тъй както силното земетресение
Размества пластовете на земята.

Зер боговете, днешните с предишните,
Не могат заедно да съществуват
И в място, отредено за всевишните,
Пакт за приятелство да съгласуват.

И Тангра се заменя от Спасителя
Със образа на кроткия Исус,
Но Той за древните ни прародители
В началото не бил по техен вкус.

За да приемат Него като пръв
Помогнали моретата от кръв.

1372.

Заблудата като стремеж към щастие
Е съкровенна част от личността,
А при народа - към народовластие -
Лъжа със неподкупна красота.

Тя се просмуква в не едно столетие
И се предава от баща на син,
Възпята от най-видните поети е
И мразена от всеки властелин.

При бунтове намира проявления,
И в истина превръща се за час,
А после в масовите погребения
Възвръща изначалния си глас.

И щом се разпростре в народа цял,
Превръща се в народен идеал.

1373.

Защо ли днес Несправедливостта
Е покровителствана от Съдбата?
Какви достойнства важни има тя
Че безразделно властва на Земята?

Въпросите остават без ответ -
За доста хора са недопустими,
Щом изначалният естествен ред
Се назовава с истинското име.

Да тръгва към далечните звезди
Човекът, който Правдата желае,
А тука, както винаги преди,
Послушникът ще страда и ще трае.

И тайно ще се моли на Всевишния
За вожд не тъй жесток като предишния.

1374.

Партията е ръка милионопръста.

В.Маяковски.

Към бъдещето заднешком вървим
Под строй, тъй както Партията иска,
Покрити целите с партиен грим
В защита от очакваната чистка.

Кой може устрема ни да възспре,
Щом движим се във крак, но без посока?
В мъгла това се прави най-добре,
Защото Партията е безока.

Тя трепе безразборно и без жал
И свои непослушници, и чужди,
Във името на светъл идеал
И с кръв задоволява своите нужди.

А ние, искайки да оцелеем,
От хорското нещастие живеем.

1375.

*На Теодора Захариева, първата българка, успяла да осъди
Министерство на здравеопазването заради липсата на
лекарства за онкоболните.*

В борбата със бездушната материя
Ти вложи хубавия си живот,
Макар и с незаслужено доверие
Към оглушалия човешки род.

Премина през напразното очакване
Пред тежките безмилостни врати,
Затворени за жалби и оплакване,
Но от това не се уплаши ти.

И стана чудо! Силна бюрокрация,
Жестока и чудовищна на вид,
Ти победи за чест на цяла нация
И Голиат отстъпи пред Давид!

Сега напътстваш ни от Небесата
Да вярваме понявга в чудесата.

1376.

Деветата десетка на годините
Е Еверест в живота на човека,
Натам запътен лесно ще загинете
На Времето по стръмната пътека.

Тук няма светло разцъфтели пролети,
А само зима, зима, люта зима
И колкото и страстно да се молите,
Надеждата е неосъществима.

Към чужди радости се приютявате –
Те състрадателно ви дават сила
Измръзналата си душа да сгрявате
И мисълта, останала безкрила.

И все пак трудно двата края свързвате...
Но вие няма накъде да бързате.

1377.

*...Дяволът му показва всички царства на света...и Му каза: “Всичко това ще ти дам ако ми се поклониш”...
Ев. Матей, Гл. 4, ст. 8.*

Изглежда вожд голям е Сатаната,
Щом под властта на неговия трон
Са всичките държави по Земята
И той ги дава за един поклон.

Но с него Бог не ще да преговаря
И сделката е с нулев резултат,
А Дяволът остава господаря
На целия греховен, хубав свят.

Евангелистът е чистосърдечен
Грижливо отбелязвайки това,
Което сигурно е факт предвечен,
Но украсен с божествени слова.

А престъпления неизброими
Чрез него стават лесно обясними.

1378.

*На земле нет ничего такого хорошего, что в
своем первоисточнике не имело бы гадости.
А.П. Чехов, "Палата Номер 6".*

Какъв е произходът на короните?
Наистина ли ги раздава Бог?
В това изглежда вярват милионите
И Папата във папския чертог.

А всъщност не едно кръвопролитие
Е във основата на всеки трон,
Където в престъпления зарита е
Короната със Божия закон.

За основателите на династии
Е задължителна жестокостта
И с нея бъдещото пълновластие
Ще бъде трайно като вечността.

Но в книгите до днес все още пише,
Че Бог короните ги спуска свише.

1379.

*Образът на Диктатора е централен
в Историята. (Елементарна справка).*

Той крее сред духовна пустота
И шумната позлата на двореца,
Преситен от любвеобилността
На подлещи, които тук навред са.

А дружбата за него е разкош –
Неискан, забранен и невъзможен,
Защото е на ужас ден и нощ,
От вражите опасности подложен.

Той бди от атентат до атентат
За святостта на своята особа
И от възето пази своя врат,
Като изпраща много други в гроба.

При власт, от всички поданици чествана,
Смъртта му много рядко е естествена.

1380.

Със политици многообещаващи
Е Глобусът отдавна запасен –
Все подаряващи слънца изгряващи,
За да е светъл всеки бъдещ ден.

Със вечните лъжи са натоварени
Наивници безбройни по света,
Които след това като попарени
Проклинат вярата си във властта.

Проклинат умственото затъмнение,
Довело ги до робския хомот
И плачат със комично съжаление
За обещания щастлив живот.

Такива са обществените нрави
И всяка власт умело с тях борави.

1381.

Езикът на науката е странен
И само за малцина разбираем
Със неговия напън непрестанен
Да се покрива с мрак непроницаем.

Обикновеният човек? Какво разбира
От кварки, рацемати, теореми?!
Във църквата той търси и намира
Утехата за своите проблеми.

На Вярата езикът е тъй ясен!
Към простия човечец е премерен.
Тя му посочва бъдещ свят прекрасен,
Предназначен за всеки правоверен.

По силата на тази констатация
Науката остава в изолация.

1382.

Все още хора вярват, че Съда
В една нормална правова държава
Е здравата основа на реда
И непрекъснато го защитава.

Но има случаи когато той
Превръща се във битпазарска стока
При даден подходящ бандитски строй
И власт безумно влюбена в порока.

На търг там се продава всеки съд,
А често е предмет на препродажба,
Престъпници към него се тълпят
И кражбата престава да е кражба.

По-после със съдебно разрешение
Започва всенародно разложение.

1383.

Свещеническа черна плащеница...
Какви ли тайни пази тя от нас?
Във нея хората като светци на вид са,
Защото Бог говори с техен глас.

Но как сред тях попадат педофили,
Развратници, предатели, лъжци,
Които в плащеницата са скрили
Порочните души на подлеци?

Един Бог знае как това се случва,
Но то е част от грешния ни свят
И много трудно е да се отвиква
Владика, свикнал с грешна благодат.

Той нивга (кой каквото ще да казва!)
От славния си път не се отказва.

1384.

*Който заменя свобода за сигурност, не заслужава и двете.
Бенджамин Франклин.*

Главичката, смирено преклонена,
Живее до дълбоки старини
И тази истина установена
Едва ли може да се промени.

Какво е качеството на живота,
Просъществуван все на колене? -
За тази продължителна Голгота
Властта не иска да се спомене.

Тираните обаче са доволни,
Попаднали са на добър народ,
А жертвите са жертви доброволни
Във името на общия възход.

И както казва онзи принц от Дания,
Останалото ще да е мълчание.

1385.

*В неделя Дявола облече расо - любимия си тоалет;
“Приказка за тинята” (Хр. Смирненски).*

Сега той въобще не го съблича
И трудно е да бъде разпознат,
Когато в храма божи се зарича
Да люби всички хора като брат.

Не знаел Бог за противоотрова
През днешните шпионски времена
Във ада ангел да командирова
Под образа на мъж или жена.

От там той би могъл да му докладва
За всеки дяволски проекто-план
И праведника вярващ да зарадва
Със тайните на адския казан.

Дори божественото оцеляване
Зависи от доброто разузнаване.

1386.

В живота на любимия народ
Властта дарена е със просветление
За някой много важен период
Да вземе най-погрешното решение.

По чудо тя се справя със това
И не веднъж във новата История
Чрез глупост на държавния глава
Страната ни загубва територия.

Веднъж оказва се, че той е цар,
А друг път син на неграмотни селяни,
Но все продажни по природен дар
И за предателство предопределяни.

А дейността им ражда кървав плод
Единствено при подходящ народ.

1367.

*“Дайте на хората право на неравенство!”
Думи, приписвани на Маргарет Тачър.*

Неравенството е основно право,
Върху което се крепи светът!
В живота то е въплатено здраво
И част е от обществената плът.

Опитвали са да го отменяват
Насилници от всякакъв разряд,
Но вместо да го отменят успяват
Самите да го увековечат.

Природата е в него въплътила
Закона за всеобщия прогрес
А във категоричната му сила
И комунизмът даже вярва днес.

На думи - равни. Но на дело - не.
Партийците той уреди поне.

1388.

Тук всеки ден е дълъг като век,
Човешкият живот е без значение,
Отделният човек не е човек,
А е едно партийно поръчение.

С лице незримо, но с жесток юмрук,
Държи ни Партията в подчинение,
Върховен бог е тя и няма друг...
Тя властва чрез партийно поръчение.

Дали да уцелееш или мреш
Зависи от червеното й мнение
И ти ще следваш сляпо щеш - не щеш,
Поредното партийно поръчение.

На него ти ще се осланяш само,
Пропускайки да видиш глупостта му.

1389.

*Добрият комунист е също и
добър чекист. (В.И. Ленин).*

“Правораздаването ни е класово!”
Червените безсрамно заявяват
И почват да унищожават масово
Противника, когото набеждават.

Представата за страшните страдания
Не се побира лесно във числата,
А жалките партийни оправдания
Са подигравка с Истината свята.

Убитите не чакат възкресение,
Те искат само от света да знае
За масовото тяхно закление
И партия-гробокопач коя е.

Той знае, но на мене ми се струва,
Че от това не се интересува.

1390.

Щом много хора на света крадат,
Как става тъй, че винаги остават
По някакъв неведом таен път
Блага, та кражбите да продължават?!

Подържа се критичният баланс
В имущество за взлом определено,
Та утрешни крадци да имат шанс
Успешно да откраднат нещо ценно.

.

Законите създават се така,
Че все да са умерено невзрачни
И рязането на ръце, крака,
Е само спомен от години мрачни.

А целият щастлив красив живот
Е почнал с кражбата на райски плод!

1391.

Свинята недолюбва чистотата,
Тъй както комунистът свободата.

Те двамата живеят наготово
И не обичат “Рождество Христово”,

Когато хората се тайно молят
Вместо свинята него да заколят,

Но той умее пред властта да лази
И Партията майчински го пази.

Огъва се добре като тръстика,
Готов да служи щом го Тя повика...

Чрез клевети, сплетни и чужди мъки
Той изпълнява нейните заръки,

А по това, че има и заплата,
Донейде е различен от свинята.

1392.

От безразличието на Природата
Към целокупния човешки род
Човек се е предпазил чрез изгодата
Да създаде задгробния живот.

Реши се Бог да вярва на молбите ни
И да общува с нас чрез своя син,
А двамата да бъда предпочитани
Пред всеки друг небесен властелин.

Днес милиардите последователи
Приемат неговия свят закон
А армия охранени деятели
Опазват ненагледния му трон.

Но въпрели свещенните особи
Светът все още пълен е със роби.

1393.

И робството си има свои степени
Преди да стигне до фатална крайност,
Когато робите от страх претрепани
Приемат дълговечната му трайност.

Те не очакват вече свободата,
Не я познават и не я признават,
Тъй както във харемите жената
Желае там докрай да я оставят.

Надеждата е тук мъртвородена,
Тя вероятно е без име даже
И няма сила в цялата Вселена,
Която верен път да ѝ покаже.

Такова робство отзив не намира,
То като “обичай” се регистрира.

1394.

“Почтенна власт” е социален вид,
Загинал при самото си рождение,
Но възхваляван от продажник сит
За сметка на народното търпение.

Творци на най-позорните дела
Във бъдещето търсят оправдание
И със геройски вдигнати чела
Привеждат съдбоносни основания.

Когато вождът е “полупочтен”
Той за народа си е най-опасен
И няма как да е разобличен,
Защото като шут е първокласен.

Но власт на възраст хиляди години
Сама едва ли лесно ще загине.

1395.

Newt Gingrich promised to establish a permanent moon base by 2020 if he is elected president.

Дали предизборните обещания
Не надминават някакъв предел?
Лъжите свързани ли са с терзания
За грях какъвто някой е поел?

Оказва се, че не! Нали Дружбашите
Раздаваха на думи що ли не –
На техните, на нашите, на вашите,
На всеки, който нещо спомене.

Най-скромните оказват се тираните
И жестът им е най-красноречив,
Но също и от най-добре разбраните...
Те казват, че ще те оставят жив.

А другаде на вота ти в отплата
Ти обещаваат къща на Луната.

1396.

*“Малко пръсти приличат на тесни смехове,
едно ухо няма да запази рибите...”
(Откъс от компютърно стихотворение).*

Маймуните умеят да рисуват
И според познавачите не зле;
Картините им доста скъпо струват,
Макар че църквата ни ги прокле.

В поезията те не са тъй силни,
Компютърът замества ги с успех
И стихове твори обилни, стилни,
Които този път и аз проклех.

Не, него няма кой да го възспира,
Особено в съюз със някой сноб -
Въоръжен със механична лира
Ще готви поетически потоп.

Хуманоидите ще се спасят
Единствено ако не го четат.

1397.

*За една година подкупите са поскъпнали
четирикратно. (Неофициална статистика)*

Свидетелят: Видях как във гърба му нож заби.

Съдията: Видя го точно или “може би”?

Свидетелят: Със сигурност убиецът е той,
Познал го бих между лица безброй.

Съдията: На колко метра бе отдалечен?

Свидетелят: На пет-шест метра беше той от мен.

Съдията: Какво бе неговото облекло?

Свидетелят: Не помня, май че сиво е било.

Съдията: Видя ли ти самото острие?

Свидетелят: На мъртвия във тялото то бе.

Съдията: Свидетелят неясно се държи
И е безмислено да продължи.

Оказва се при тези обстоятелства,
Че за виновност няма доказателства.

1398.

*За осъществяването на велик проект
трябват целеустременост и невежество.
(Марк Твен)*

Невежеството ни е с висше качество.
Не липсва ни и целеустременост,
А за големите си сила и юначество
Разказваме със скромна убеденост.

Изглежда слабо място ни са целите,
Представят се за едри, а са дребни,
Макар че много средства са поели те...
Накрая се оказват непотребни.

Продават ни на търг ръководители
Във името на чужди интереси,
На много робство са производители,
Но знаят – няма кой да ги обеси.

Те заедно с народната милиция
Са част от утвърдената традиция.

1399.

Количеството милост на Земята
Защо така стремглаво намаля?
Съюзът за защита на децата
Ли своите запаси пропиля?

Човечеството стана равнодушно
Дори към собствената си печал
И марширува чинно и послушно
След вожда със или без идеал.

“Обичай враговете!” е покана
Изцяло неизпълнена до днес
И Бог навярно бил е във нирвана,
Внушавайки ни този манифест.

А той като божествена прослава
Евангелските притчи украсява.

